

POLITIPENSJONISTEN

ORGAN FOR POLITIETS PENSJONISTFORBUND NUMMER 3 • 2012

Politiets Pensjonistforbund med egne medlemskort

Side 5

Norges største PPS-forening Fyller 50 år – og er like ung!

Side 18

Politiets kultur – politiets tillit

Kjell R. Bjerke

Den 25. juli 1994 skrev jeg et debattinnlegg i Dagsavisen, da Arbeiderbladet, under tittelen; «Vårt patrialske politi». Tittelen hadde jeg hentet fra en tidligere kollega, noe jeg gjorde leserne oppmerksom på. Reaksjonen fra en leser var å påpeke at det het patriarkalsk! Innlegget var en noe mer utdypende støtte til daværende formann i Oslo Politiforening, Stein Hustad, som mente man nødvendigvis ikke måtte hente denne fra juristenes rekke når man skulle utnevne ny politimester i Oslo.

Det var for 18 år siden på høy tid å sette i gang en debatt på nye premisser i den mer enn 100 år gamle striden mellom politiutdannede polititjenestemenn og jurister om hvem som skulle lede politiet. Fortsatt er dette på høy tid.

Kulturen i dag er like inngrodd som for mer enn hundre år siden. Den operative tjenesten ute er fortsatt preget av å vente på hva juristen inne vil godkjenne av operative tiltak. Ingen må ta eget initiativ av redsel for senere disiplinærsak og etterforskning av Politiets særorgan. I kriminalsaker framstår ofte den unge politiadvokaten som den som leder etterforskningen. Dette bidrar ikke til å utvikle selvstendige polititjenestemenn.

Jeg er redd for at den nåværende organisering av norsk politi vil fortsette tross kritikken i 22. julkommisjonens rapport. Det vil etter all sannsynlighet opprettholdes en overordnet ledelse, en mellomledelse og underordnede tjenestemenn. Fordi politiet også representerer påtalemyndigheten, må organisasjonen tilpasses denne funksjonen. Kravet til politimestre som leder er stor. Men kravet til effektivisering, virksomhetsplanlegging og medbestemmelse, setter i dag andre krav til hele ledelsen ved politidistriktene, ikke bare politimesteren.

Politiet og Politihøgskolen har ikke drevet systematisk lederopplæring. Det har heller ikke det juridiske fakultet. I så måte har tjenestemennene og juristene samme kompetanse. Det er en organisasjon i Norge som har drevet systematisk lederopplæring, nemlig Forsvaret. Der har man generasjoners erfaring i å ta ut lederemner, gi dem en kombinasjon av teoretisk utdanning, praktisk erfaring og trening, høyere teoretisk utdanning for deretter å få større ansvar og kunne konkurrere om de høyeste lederstillingene. Dette systemet burde Politihøgskolen adoptert og «100 års – krigen» kunne vært slutt. Engelsk politi forsto dette og oberst Sir Robert Peel red på sin hvite hest i Londons gater og bygget opp det moderne politikorpset Scotland Yard. Verken han eller hesten hadde politifaglig eller juridisk utdanning.

Men det må kunne sies at fagforeningene og tillitsmennene ikke i nevneverdig grad har deltatt kreativt i utvelgelse av ledere i politidistriktene. Ingen har vært mer katolsk i å «følge ansienniteten» enn tjenestemennene. Utfordringen går også til påtalemyndigheten, hvilke visjoner har dem for sin funksjon ved politidistriktene i framtida.

Politiet skal gi trygghet, rettferdighet og tilgjengelighet for så vel ledere og undergitte som publikum. Samfunnet bør derfor kunne se fram til konstruktivt samarbeid for å finne en ny organisasjon og derigjennom finne metoder som kan være til hjelp for å finne de personer som skal lede norsk politi sentralt og i politidistriktene spesielt, i framtida.

Kjell R. Bjerke, forbundsleder

Redaktør:

Jørn-Kr. Jørgensen
Peter Møllers vei 4 A, 0585 Oslo
Telefon 22870505
E-mail: colombocity@hotmail.com

Redaksjonen avsluttet:
3. september 2012

Politiets Pensjonistforbund

Postboks 8101 Dep., 0032 Oslo
Telefon: 22 66 90 95 • Telefaks: 22 70 50 87
E-post: pppf@pf.no • www.politipensjonisten.no

Besøksadresse:

Grønlandsleiret 25, 2 etasje, 0190 Oslo

Fast kontortid:

Mandag og onsdag 09.00 – 15.00

Forbundsstyret i Politiets Pensjonistforbund

Forbundsleder

Kjell R. Bjerke
Hilton 21, 2040 Kløfta
Telefon: 63 98 10 32
Mobil: 915 43 793
E-post: k-r-bjerke@online.no

Forbunds nestleder

Tor Inge Hansen
Uranusveien 44, 9024 Tomasjord
Telefon: 77 63 03 08

Sekretær

Olav R. Haugen
Østliveien 15, 1811 Askim
Telefon: 69 88 69 89
Mobil: 952 08 588

Kasserer

Roald Korsøen,
Kolstien 3D, 5097 Bergen
Telefon: 55 28 66 37
Mobil: 901 80 389

Styremedlemmer

Johan Omdal, Stavanger
Eystein Loftesnes, Arendal
Sven Roar Revdahl, Trondheim

Varamedlemmer

Olav Røttingsnes, Romerike
Torbjørn Finn, Sarpsborg

Design & Trykk:

Prinfo Unique – Opplag: 3 400

Verdens nydeligste musikk

Det har selvfølgelig litt med alder å gjøre hva den enkelte av oss vil beskrive som «verdens nydeligste musikk». Noen vil si det er The Beatles, noen Jim Reeves, noen Sting, noen symfonimusikk med fioliner og bratsjer, noen harpemusikk og noen verker til den totalt klassiske genren og soper ut: opera!

Jeg tror, ja, jeg nærmest vet det, at musikksmaken er delt. Mange kan like det samme – men når det kommer til «alvoret» bekjenner de fleste det som er smaken for dem. Og bra er det.

I mange år hørte jeg på ulike poptyper inntil en gammel venn en lørdag i Brooklyn «omvendte» meg til den klassiske musikken. Siden har jeg satt pris på wienermusikk og utrolig nok også ulike typer for jazz og litt korpsmusikk; uten å overdrive og å gå i takt. Jeg hører med blant dem som kan si: «Den som går i utakt lytter til en annen tromme».

Men – de siste ukene har jeg lært meg å sette pris på en helt annen type musikk. Den gir ikke så høye toner og den er ikke bestandig så ren. Den kan ikke avspilles på kommando og man får ikke kjøpt den verken på CD eller bånd.

Når denne musikken spiller opp, lytter den det angår – og min generasjon, det vi godt kan kalle «bestefarsgenerasjonen» som lytter med begge ørene.

Hva jeg sikter til med dette litt kryptiske? Jo, barnebarnet pludring som i disse dager for alvor går over fra pludring til ord. Det er for meg «verdens nydeligste musikk» – og jeg tror det er det for alle som lytter til nettopp denne «magiske overgangen».

Et par, tre dager nå har barnebarnet vist hvor stor verden er og hvordan man kan ta «det hele som det kjem». Stille og iakttagende følger hun verden. Når katten går forbi peker hun og sier «katt» eller «pus», og når vi løfter henne opp fryder hun seg og sier «helt i taket». I dag fikk hun plaster på fingeren og tok det øyeblikkelig av og sa: «Jeg må få et nytt». Faren hennes hadde fått magetrøbbel, og plutselig sier hun: «Pappa må kjøpe Biola».

Hvor i all verden tar hun det fra? Jeg spurte henne ikke, men hun tok selv siste ordet da hun satt på fanget mitt, løftet den lille armen med den lille hånden, holdt den rett mot meg og sa: «Give me five!»

Jeg tror ikke på det overnaturlige, men jeg lot meg imponere – meget. Da vi tok avskjed med hverandre en ettermiddag, kom flytoget og hun hadde ikke tid til å snakke. Det var for mange andre ting som opptok henne. Men gjennom menneskemengden på perrongen hørte jeg det likevel: «Ha det, morfar!» Hvilken herlig musikk!

Jørn-Kr. Jørgensen, redaktør

Skriv til Politipensjonisten.
Vi venter på nytt fra ditt lokallag – stort eller smått.

Hamarpolitiets Pensjonistlag på utflukt til Norsk Vegmuseum og Maihaugen

Reiseklare pensjonister fra Hamar.

Tirsdag 22.05.12. reiste en forventningsfull gruppe på 30 personer fra Hamarpolitiets Pensjonistlag på utflukt for å besøke Norsk Vegmuseum og Maihaugen i Lillehammer.

Det har vært et ønske fra medlemmene i pensjonistlaget om en dagstur med muligheter for opplevelser og gjerne også innlagt bespisning. I forbindelse med årsmøtet i februar, anmodet derfor styret festkomiteen om å se på muligheten for en dagstur og at pensjonistlaget ville bidra økonomisk.

Etter noen henvendelser til aktuelle steder i vårt område, ble det bestemt at turen skulle gå til Lillehammer, hvor vi ønsket å avlegge Norsk Vegmuseum (beliggende ved Hunderfossen familiepark i Øyer) og Maihaugen et besøk.

Komiteen gikk grundig til verks og utarbeidet et utkast med tidsforbruk for transporten, omvisninger, bespisning og en økonomisk ramme. En såkalt «teaser» ble sendt ut i god tid, hvor medlemmene ble varslet om å sette av den 22.05.12. til utflukt. Nødvendig informasjonsmateriale ble innhentet og innbydelsen med frister for påmelding ble sendt ut i god tid.

Interessen viste seg å være meget bra, og det ble fort påmeldt 18 medlemmer med 12 ledsagere, totalt antall på 30 personer.

Transportselskapet TIDE Turbusser stilte med en moderne turbuss, med en tidligere tjenestemann som sjåfør. Turen må derfor sies å være i trygge hender.

Norsk Vegmuseum ligger ved Hunderfossen familiepark, 12 km nord for Lillehammer sentrum. Det er verd å merke seg at det er gratis entre til museets 2000 kvm store utstilling innendørs, hvor man får se bl.a. et interaktivt trafikksikkerhetssenter (hvor du kan teste deg selv), tusen års veghistorie i Gudbrandsdalen, sykkelutstillingen «Trill rundt», en stor utstilling i Norsk fjellsprengningsmuseum, auditorium med 152 sitteplasser, møterom med moderne teknisk utstyr, en unik berghall inne i fjellet med 200 sitteplasser, veterankjøretøy og maskiner.

I friluftsmuseet kan man besøke Blindheimsvik landhandel – en 50-talls butikk med bugnende butikkhyller, foreta en rundtur med veteranbuss, se på smeden som jobber i smia, og det finnes lekeplass med utlån av tråbiler med parkanlegg og gode turmuligheter.

I tillegg til dette finner man også en café i 1800-talls omgivelser – Lysaker gjestgiveri. Det gamle gjestgiveriet fra Lysaker havnet på museum etter at det måtte vike plassen for E18 utbyggingen i 1979. I en artikkel i Hamar Arbeiderblad fra den 4. mai, fastslås det at Gudbrandsdalen endelig har fått et matsted det er verd å svinge av E6 for. Til å med når en slett ikke har planer om noe museumsbesøk – det får du på kjøpet. Kjøkkensjef Frank Andre Dahl og hans makkere Lasse Våtstad og Anne Sofie Brekken vil lage så god mat at giveriet blir et givet sted å stoppe på. Vi driver ikke med tulleingredienser sier Anne Sofie Bekken – «vi tror markedet er klar for kvalitet».

Vi nøyde oss med kaffe og vafler denne gang, og vaflene var helt topp...

Etter en livlig samtalestund rundt kaffebordet i Lysaker Gjestgiveri, fikk vi se hele bygget og strukket litt på bena før avreise. Vegdirektør Terje Moe Gustavsen hadde valgt samme besøksdag på Norsk Vegmuseum, så vi ventet disiplinert og tålmodig til han hadde forlatt Gjestgiveriet. Det ble ikke anledning til noen samtale, dessverre.

Turen til Maihaugen tok ikke lang tid og vi ble flott mottatt av blide guider som sto klare for å vise oss deler av museet. Etter anbefaling fra museet, valgte vi å se nærmere på »Boligfeltet». Dette området består av eneboliger fra 1900 – tallet. Her danner hus og gjenstander fra vår nære fortid komplett innredede hjem. Omvisningen tok ca, en time og vakte mange minner blant oss deltakere. Etter vår mening var denne utstillingen helt utrolig flott, og er absolutt verd et besøk.

Etter noe tid på «egenhånd», møtte vi til dekket bord i Maihaugkafeen hvor det ble servert et nydelig måltid bestående av svinekam fylt med plommer og rosmarin, kokte persillepoteter og god brun saus. Til dessert fikk vi sjokolademousse og friske bær.

Praten gikk lett ved middagsbordet.

Nå kommer det snart til deg

MEDLEMSKORTET

I løpet av høsten får du et synlig bevis på at du er medlem av **Politiets Pensjonistforbund – PPF**. Et medlemskort med ditt navn og medlemsnummer er underveis i posten i løpet av kort tid.

- Et medlemskort har lenge vært et ønske fra mange av våre vel 3000 medlemmer, sier forbundsleder Kjell Ragnar Bjerke, og nå er det blitt en realitet. Takket være medfinansiering av Norsk Polithistorisk Selskap – som har «tegnet» reklame for sin virksomhet på kortets bakside, har det lyktes oss å lage en fargesprakende kort som medlemmene kan bruke der det er snakk om å legitimere seg med tanke på spesielle tilbud, rabatter o.l. Siden verken fødselsnummer eller bilde er på kortet, er det viktig å huske på at dette ikke er et legitimasjonskort, men et medlemskort.
- Vi skal forsøke å få sendt ut flest mulig av medlemskortene i en egen sending via lagene i løpet av høsten. Kortene er produsert i Stavanger, og navn og medlemsnummer skal trykkes på det enkelte kort, og så skal det pakkes, før det hele skal sendes ut gjennom Postverket, forklarer forbundssekretær Olav Haugen. – Det er litt av en jobb og mange konvolutter, men vi skal få det til og gleder oss over at vi nå har fått realisert ønsket om eget medlemskort for Politiets Pensjonistforbund.
- Siden kortene koster ganske mye penger å produsere for Politiets Pensjonistforbund, som er en liten organisasjon i den store sammenheng, er det viktig at medlemmene tar vare på kortene sine. Legg det er lommeboka sammen med de andre kortene, oppfordrer Kjell Ragnar Bjerke. Der holder de seg godt og de blir ikke så lett ødelagt. Mange bruker slike kort til is-skrape eller som skrutrekker til småskruer. Det er det ikke, understreker forbundslederen.

Olav Haugen og Kjell Bjerke.

- Dette første medlemskortet varer fra 2012 til 2016. Etter dette vil vi bytte ut kortet med et nytt, men det ligger så langt fram, at vi foreløpig bare vet at det skal skiftes ut. Hva og hvordan det blir, får vi ta stilling til da. Det viktigste er at det nå foreligger et medlemskort, fortsetter Olav Haugen.
- Vårt ønske er at medlemskortet skal få medlemmene til å identifisere seg ennå sterkere med Politiets Pensjonistforbund. Vi ønsker å være en organisasjon for pensjonister som arbeider for politipensjonistenes rett og rettigheter. Alle våre medlemmer er ikke pensjonerte politifolk. Noen kommer fra fylkesmannsembetene, noen kommer fra andre instanser og sammenhenger. Alle våre medlemmer er like viktig.
- Det er faktisk grunn til å gratulere hverandre med et splitter nytt og blankt medlemskort, sier Kjell Ragnar Bjerke og Olav Haugen

Før vi forlot Maihaugen gjorde vi utallige forsøk på å se museets grunnlegger, Anders Sandvig, i kunstverket «Gjengang» som er reist ved inngangen. Den 11. mai ble kunstverket avduket etter å ha vunnet konkurransen om minnesmerke over Anders Sandvig. Minnesmerket er gitt som en folkegave til museet. Selv med iherdig innsats fant vi det vanskelig å se Sandvig's silhuett i kunstverket.

Så tok sjåføer Viggo oss trygt tilbake til Hamar, hvor vi ankom akkurat etter den tidtabell som var skissert.

Turkomiteen fikk mange lovord etter en hyggelig tur og deltakerne så gjerne at det ble ny tur igjen om ikke så lenge. Som medlem i turkomiteen kan jeg bekrefte at Mathias Øverli og Roy Pettersson samt undertegnede gikk «til sengs» med en god følelse etter en fin dag.

Per Bj. Holter

En fornøyd Mona Trannum takker for turen.

FN-leder Kjell Oskar Johansen

Ta ansvaret på alvor

Av Jørn-Kr. Jørgensen

– Veldig tidlig i livet ble jeg klar over dette: Ta ansvaret på alvor. Jeg var vel 20 år gammel og fikk ansvaret for elever på befalskolen hvor jeg var troppsbefal i Brig N, Kp B, 1. batt. Vi hadde ingen teknologi å snakke om, situasjonen var vanskelig og det var veldig kaldt. Jeg hadde ansvaret, og da gikk det opp for meg: Ta ansvaret på alvor. Det har siden i livet vært både et motto og en ledetråd for meg hvor jeg enn har vært i verden og hvilken stilling jeg enn har innehatt.

Det er pensjonert politioverbetjent Kjell Oskar Johansen som forteller dette til Politipensjonisten. Etter et aktivt liv i inn- og utland bor han nå stille og nærmest litt tilbaketrukket i en flott leilighet i Nydalen i Oslo som nærmeste nabo til Politiets sikkerhetstjeneste.

Kjell har en imponerende merittliste, og for at leserne skal bli kjent med «vår mann», trykker vi her litt av hans meritter. Det gir en flott helhet for å bli kjent med en av vårt lands fremste, internasjonale politiledere som har lett for å bli glemt fordi det sjelden eller aldri forteller noe om dem. Når jobben er over og pensjonisthverdagen kommer, er det fort å bli glemt. En av Politiets Pensjonistforbunds og Politipensjonistens hovedoppgaver, er å trekke folk fram i lyset og bli kjent med nye sider ved den vi trodde vi kanskje kjente.

Politioverbetjent i Rana politidistrikt

Kjell Oskar Johansen er født i august i 1937 i Sortland. Han tok realskoleeksamen og gjorde deretter som nesten alle nordlandske ungdommer på den tiden – han tok en tur til sjøs. Deretter ble det i 1957 Befalsskolen for infanteriet i Nord-Norge, og deretter ble det troppstjeneste Brig N i 1958 til 1959.

Han ble tilsatt som midlertidig politikonstabel ved Hammerfest politistasjon i februar 1959 og ble deretter politiaspirant ved Trond-

Kjell Oskar Johansen lever i dag stille med sin hustru i Nydalen i Oslo.

heim politikammer noe senere. Eksamen fra Politiskolen avla han i 1961.

Kjell Oskar Johansen ble tilsatt ved Bodø politikammer etter Politiskolen. Deretter kom han til Mo politistasjon i Helgeland politikammer fra høsten 1961. Han var politioverbetjent i Rana politidistrikt fra 1984 til 1997.

Han har også vært instruktør ved Politireserven og Politiskolen gjennom hele 60- og 70 tallet og han var medlem av Norsk Politiforbunds representantskap fra 1980 til 1984. I 1994 ble han Årets Ranværing.

Allsidig FN-tjeneste

Kjell Oskar Johansen var norsk kontingentsjef for UNTAG i Namibia

Kjell hilser på Kong Harald V i forbindelse med NM på ski.

Police Commissioner Kjell Oskar Johansen

fra 1989 til 1990. Han var medlem av HQ-staben med ansvar for personell m.m.

I februar 1992 ble han utnevnt av FN til Police Commissioner for UNPROFOR i det tidligere Jugoslavia. Her organiserte og ledet Johansen en politistyrke på 700 mann fra 18 nasjoner. Han var der i 2 kontingenter.

I 1994 ble han Head of Mission TIPH I i Hebron på Vestbredden med deltakere fra tre land; Italia, Danmark og Norge.

Han har dessuten vært valgobservatør, gjort mange reiser og og har deltatt i ulike FN-initierte møter og samlinger. Johansen var dessuten norsk politis representant ved FNs 50-års markering i New York i november 1998.

Lokal aktivitet

Lokalt var Johansen innvalgt for Høyre i Rana kommunestyre/forbmannskap fra 1991 til 2003, han var leder av Rana forliksråd i flere år og leder av Hovedkomiteen for NM på ski i Mo i Rana i 1997. Han er Rotary-medlem og var distriktsguvernør i Rotary distrikt 2270, 2004-2005.

Og om ikke dette skulle være nok har han sterke friluftsjakter – fjellet sommer som vinter, elgjakt, ski, sykkel – og har merket i Birkebeinerrennet og Vasaloppet.

Han er gift og har to barn/svigerbarn og fire barnebarn.

Ingen fargeforskjell

– *Hvis du skal si noe om din internasjonale tjeneste, hva har den lært deg?*

– Den har først og fremst lært meg at det ikke er noen fargeforskjell oss mennesker imellom. Det betyr at de aller, aller fleste mennesker oppfyller sine forpliktelser uansett hvem de er og hvor de kommer fra.

– Vi andre kan ofte være besserwissere, men folk fra en annen kultur enn den du og jeg kommer fra har ofte en annen og en mer ydmyk holdning til tingene. Og de representerer mye god kunnskap og yrkeserfaring. I FN-tjenesten hadde vi alle en jobb å gjøre, og den ble gjort.

– I en parentes kan jeg nevnte nepaleserne som var så beskjedne at jeg måtte fortelle dem at de var flinke. Det er interessant å oppleve ulike kulturer – og ikke minst er det svært lærerikt.

Aktiv pensjonist

– *Hvordan er det å være pensjonist etter å ha vært så aktiv?*

Kjell møter FNs daværende generalsekretær Kofi Annan

– Jeg gikk av i 1997, men var da opptatt med svært mange ting og sto i et stort arbeid på ulike hold lokalt, og jeg holdt på med NM på ski. Jeg hadde full jobb med det noen år.

– Først i 2007 ble jeg pensjonist. Jeg var heldig i 1961 da jeg kom inn i idrettsmiljøet i Mo i Rana. Det var min port inn til samfunnet. I Mo hadde vi stort hus, hytte, naust og båt. Vi kvittet oss med dette, og flyttet til Bjølsen i Oslo. En periode pendlet vi litt mellom Mo og Bjølsen, men i 2007 flyttet vi fast til Oslo og bor nå i Nydalen. Vi trives her og har kommet godt inn i miljøet.

Travel hverdag

– *Hvordan er hverdagen i Nydalen?*

Kjell Oskar Johansen smiler og ser ut av vinduet mot Akerselva som renner ilter forbi 50 meter unna: – Jo, jeg er aktiv i Skiforeningen. Fra september til mai er det arenadrift. Sammen med noen gode venner sørger jeg for at arenaen er driftklar.

– *Arenaen?*

– Ja, Holmenkollen. Intet mindre enn Holmenkollen, sier Kjell Oskar. – Den skal holdes klar og være tipp topp, og det er et morsomt arbeid som kaller både på teamfølelsen og ansvaret. Og så er det barn og barnebarn. De må følges opp og var har mye hygge sammen. Å være sammen med dem kaller på både hode og kropp.

– Det har vært og er et rikt liv.

FYNDORD

All sannhet går gjennom tre stadier: Først blir den latterliggjort. Så blir den møtt med kraftig motstand.

Til slutt blir den akseptert som selvfølgelig

Arthur Schopenhauer

Hvis du ikke lever for noen ting, vil du dø for ingenting.

Hvis du føler at ingen bryr seg om deg, skal du bare la være å betale regningene dine så skal du se.

Hvis man kunne krysse menneske med katt, ville det forbedre mennesket, men forringe katten.

Mark Twain

Å framsnakke – er å snakke positivt om mennesker som ikke er tilstede. FRAMSNAKKING er det motsatte av baksnakking.

Seniorkurs = forberedelse til pensjonisttilværelsen

Av Nils Hontvedt, PST

Nå i høst fyller jeg 57 år, og som polititjenestemann må jeg forta noen valg mht pensjonering eller ikke.

For å få et bedre grunnlag til å foreta de rette valg for meg, deltok jeg på et av Statens pensjonskasse seniorkurs. Samtlige i PST i Oslo som nærmer seg pensjonsalderen får tilbud om å delta på et slikt kurs. Tilbakemeldingene fra kollegaer som har tatt dette kurset er udelt positive. Deltakelse bør være i god tid før pensjoneringsspørsmålet blir aktuelt!

Jeg deltok derfor i tiden 9. – 11. mai 2012 på Statens pensjonskasse/SPK seniorkurs på Quality Hotell & Resort Hafjell på Øyer i Gudbrandsdalen. På kurset var det 61 deltakere, hvorav 17 var fra politiet. Et stort antall!

Hensikten med kurset, som tidligere het *pensjonistkurs*, var å forberede den enkelte på de endringer pensjonisttilværelsen ubønnhørlig vil medføre. Det var foredragsholdere fra SPK, en advokat, en økonom og en lege.

Deltakerne var fra alle steder i staten og som tidligere nevnt var det 17 deltakere fra politiet. Selv satt jeg bak en kullkamerat fra Politiskolen, som jeg ikke hadde sett på 30 år. Gjensynsgleden var stor – og det ble tid til litt mimring og diskusjon om etaten i dag.

STATENS PENSJONSKASSE

Som sagt så var hensikten med kurset å forberede den enkelte på alle de endringer som kommer med pensjonisttilværelsen. Det innledende fordraget fra kursleder og representant fra SPK – seniorrådgiver Ture Dag Jansen inneholdt naturlig nok bl.a. litt om hvordan forberede seg til pensjonsalderen? pensjonist – hva så? Hva forventer du som pensjonist? Hvordan vil hverdagen bli? Osv. Det var en meget nyttig gjennomgang og Jansen punktene som er nevnt, og kom også inn på hva pensjon egentlig består av forklarte i detalj om ytelsene fra NAV og SPK. Han sa også mye ordningen med AFP og hva den innebærer.

ADVOKATEN

Den neste foredragsholderen var advokat Jan Erling Nilsen som under overskriften «Jus for seniorer» snakket til en meget lydhør forsamling om juridiske temaer som bl.a. arv, skifte og testament. Foredraget var supplert med flere gode historier og eksempler som gjorde det hele meget forståelig.

ØKONOMEN

Fra økonomen – Diplomøkonom Günter Bache – Dine Penger, ble det presisert at den enkelte hadde en reell valgmulighet til selv å bestemme hvordan pensjonisttilværelsen skulle bli økonomisk. Den første foilen i fordraget var derfor; «Privatøkonomi – dine valg». *Fordraget var veldig bra, og han var innom emner bl.a. som å skaffe seg en oversikt over den endrete økonomiske livssituasjonen, hva du vil gjøre som pensjonist? og skatt på lønn og skatt på pensjon.*

LEGEN

Medisinsk fagdirektør Steinar Madsen fra Statens legemiddelverk holdt foredrag om hva som skjer når vi blir eldre. Tittelen på foredraget var «Et langt og godt liv». I foredraget – som ble presentert på en veldig interessant og fengende måte snakket han rett og slett om det å bli eldre, for eksempel het det i en foil han viste; Noen trøstens ord: Det du taper i hastighet, tar du igjen i erfaring, omtanke, grundighet og forsiktighet.

INDIVIDUELL SAMTALE MED PENSJONSBEREGNING

Samtlige hadde en individuell samtale med en representant for SPK. På forhånd hadde vi sendt inn nødvendig dokumentasjon, og fikk en detaljert pensjonsprognose med angivelse av pensjonsutbetalinger fra SPK fra 57 år og pensjonsutbetalinger fra Nav ved hhv 62 og 67 år.

For nærmere detaljer og ytterligere informasjon om seniorkursene se www.spk.no

Noen tanker om lønn og fremtidig pensjon for våre medlemmer

Av Kjell R. Bjerke, forbundsleder

På ledermøtet orienterte forbundsleder Arne Johannessen at politiet var lønnsvinner i 2011. Det var derfor vanskelig å fremme de samme argumentene for en lønnsforhøyelse for denne gruppen i årets lønnsforhandlinger. Jeg går ut i fra at når medlemmene i Politiets Fellesforbund allikevel streiket, så var det i solidaritet med de øvrige medlemmene i UNIO.

I medlemsbladet til Polisforbundet i Sverige er det gjort en sammenligning mellom gjennomsnittslønnen til polititjenestemennene i Norden. Sammenligningen er i svenske kroner og ser slik ut:

	Gjennomsnittslønn:	Snittlønn pr. capaita
Norge:	kr. 47.400,-	kr. 39.600,-
Danmark:	kr. 36.000,-	kr. 28.100,-
Sverige:	kr. 29.400,-	kr. 25.600,-
Finland:	kr. 28.450,-	kr. 26.900,-

Pensjonsalderen er slik:

Sverige:	65 år, kan slutte ved 61.
Danmark:	63 år, kan slutte ved 60.
Finland:	60 år.
Norge:	60 år, kan slutte ved 57.

All ære til politi – og lensmannsorganisasjonene som har forhandlet seg fram til slike lønninger og pensjonsalder i Norge. Så kan man selvfølgelig si at det er dyrere å leve og bo i Norge. Ja, mat-

prisene er i flg. Bergensavisen 46 prosent høyere i Norge enn gjennomsnittet i EU, faktisk det høyeste av alle land i Europa. Sverige er 12 prosent høyere enn gjennomsnittet. Den svenske politien bruker i hovedsak Volvo sin tjeneste. Her kan man også sammenligne prisene i svenske kroner. En Volvo V40 vil koste (i svenske kroner) 225.000,- i Sverige og 405.000,- (i svenske kroner) i Norge. En C70 424.000,- og 597.000,- og en V60 244.000 i Sverige og 471.000,- i Norge.

En liter lettmjølke koster kr. 6,90 i Sverige og kr.16.50 i Norge (i svenske kroner).

For oss som ikke hadde disse høye lønningene da vi gikk av med pensjon, er det et tankekors at mjølka koster det samme for oss som de yrkesaktive. En ny Volvo har vi vel neppe råd til å kjøpe – her i Norge!

Ny kriminalroman fra kollega Bjørn Bottolvs

Vår gamle kollega Bjørn Bottolvs er i høst på markedet med en ny kriminalroman om sin helt, politibetjent Jo Kaasa, ved Majorstua politistasjon i Oslo.

Dette er Bjørn Bottolvs åttende kriminalroman og vi må si han virkelig har fått taket på å skrive både spennende og fengende, og at han med fordel kan leses av både yngre og eldre kolleger. Her har de fleste fortsatt noe å lære – også de kriminteresserte. I tillegg har han gitt ut en barnebok og en ungdomsbok.

Det blir selvsagt for mye å fortelle om innholdet i Bottolvs siste bok, «Etter den søte kløe», her, men vi vil oppfordre folk til å lese boken og selv danne seg et inntrykk. La det bare være sagt at boken handler om to drap og en som stikker av; altså en dobbeltdrapssak med komplikasjoner.

Bjørn Bottolvs som var politiførstebetjent da han ble pensjonist fra Oslo politikammer, gikk så å si direkte ut av uniformen og inn i forfatterrollen. På den måten har han rukket to karrierer – en i politiet og en i bøkens verden. Det siste bygger i vesentlig grad på det første, og Bottolvs – som er født i 1948 på Kongsberg – øser av sine kunnskaper som politimann. Det er spennende.

Bjørn Bottolvs
ETTER DEN SØTE KLØE
Kolon Forlag AS 2012 – 223 sider

Superaktuelt politipensjonistmøte i Nord-Trøndelag

Torsdag 14.6.2012 ble det holdt medlemsmøte i Nord Trøndelag politidistrikts pensjonistlag – sommermøte på Øynaparken, Inderøy. I alt 29 medlemmer og ledsagere møtte, i tillegg var to foredragsholdere med på hele møtet.

Etter ankomst og oppmøte i Langhuset på Øynaparken, ønsket leder Hans G møtedeltakerne velkommen til årets sommermøte, hvoretter vi fikk servert kaffe/te og vafler.

Frode Sakshaug, eier av Øynaparken orienterte om stedet som han sammen med kona Kristine Daling, hadde bygd opp som en tilleggsnæring til gården som ligger nedenfor Øynaparken, nært Sakshaug gamle kirke. Øynaparken startet med to partytelt og paintballbane 2005. Langhus, stolpehus, ble bygd i 2006 hvoretter stedet er blitt utbygd med restaurant som baserer seg på lokal mat, 90 % av råvarene kommer fra de åtte kommunene som kan sees fra Øyna. Fra en beskjeden start med ca 1800 besøkende hadde Øynaparken i fjor over 17 000 gjester. I sommermånedene har stedet åpent i tiden kl. 1200 – 2200, lørdag til kl. 2000. Vinters tid er det åpent i helgene, men baseres ellers på bestillinger. Det er bratt opp til Øynaparken, svingete, men god veg helt opp til bygningene. Parken har fint uteareal med kjempeflott utsikt over fjorden. Info finnes på –

www.oynaparken.no

Svenn Revdahl, politipensjonist i 3 år, nå ansatt ved SNO, Statens Naturoppsyn, i Trondheim, styremedlem i PPF, orienterte om PPF, Politiets Pensjonistforening.

Han begrunnet den store økningen i medlemskontingenten fra 2012 med prisstigning og at det er første kontingentøkning på 12 år. Landsmøtene holdes hvert 2. år, og gjør dype innhogg i kassen. Det vurderes nå å holde disse møtene hvert 3. år for å spare penger. PPF får kr 260 000 i tilskudd fra PD, Politidirektoratet. PPF har nå 3205 medlemmer, dvs. et tilskudd pr medlem på kr 79,- pr år.

PPF har siden 2001 en samarbeidsavtale med PF, Politiets Fellesforbund, denne skal fornyes, men blitt forsinket bla. pga. avtalen om forsikring mellom PPF og IF, avtale 100. (PPF avtalen med IF gir 20 % forsi-

Det var et superaktuelt politipensjonistmøte i Nord-Trøndelag. Maten smakte utmerket.

kringsrabatt til den enkelte, dessuten får PPF et tilskudd som i fjor dreide seg om ca kr 93 000).

PF har selv åpnet for assosiert medlemskap for pensjonister, dette dreier seg i det vesentlige om fortsatt bruk av innkjøpsordninger og forsikringsordninger som PF har inngått.

PPF er medlem av SAKO – samarbeidsorganisasjon med andre pensjonistforeninger, der bla. det store Pensjonistforbundet er med. Pensjonistforbundet har drøftingsrett med staten om bla Statsbudsjettet og gjennom SAKO har PPF derved mulighet til innspill til de sentrale beslutninger.

Medlemmer i PPF har rett til å benytte reisetilbudene som Pensjonistforbundet opererer med, derfor vil nå PPF sende ut medlemskort til alle medlemmer, med gyldighet fra 2012 – 2016.

Revdahl orienterte om utgivelsen av 7.-sans. Den koster kr 100 000 pr år, usikkert om den blir levert ut i 2013 pga kostnad og usikkerhet om medlemmene benytter den. (Håndsopprekning på møtet viste at godt over halvparten av medlemmene benyttet vår 7.-sans.)

PPF's nettside er nå oppdatert og anbefales brukt –

www.politipensjonisten.no.

Nettsiden har egen fane for medlemmer, der kreves medlemsnummer. Nummeret vil komme på medlemskortet som blir sendt ut, ellers har sekretæren og kassereren vår alle medlemsnummer. (Send gjerne en forespørsel pr mail om medlemsnummeret til sekretæren, så får dere dette oppgitt.)

PPF arbeider veldig aktiv med forsøk på å få rettet urettferdigheten i at vår pensjon i dag gir 0,75 % mindre økning enn yrkesaktive. Vår pensjon vil i år fra 1. mai forhøyes med 2,89 %.

Det foregår ellers store diskusjoner om særaldersgrenser og muligheter for alternativ pensjonsalder. (Her er Kjell Bjerke og Arne Johannessen til dels ganske uenige)-

Hans G. takket for interessant orientering og overrakte Revdahl en blomsterbukett.

Magnar Skaret, politipensjonist i 6 år, ansatt ved SNO i Trondheim, formann i NPHS, Norsk Politihistorisk Selskap, orienterte om viktigheten av at politihistorien må tas vare på. NPHS ble stiftet 20.4.95 og har sitt kontor ved Kripos i Oslo. De har sin hjemmeside, www.nphs.no – gir ut «Årsskrift», har gitt ut boka «Fra varde til SMS» i 2009 (forfatter Magnar Skaret), og har gitt ut «Norsk politihistorisk bibliografi» i 2011. NPHS har fått overtatt rettighetene til utgivelse av «Norske politi- og lensmannsuniformer 1796–1986» fra PF. NPHF har noe over 400 medlemmer, medlemskontingent er kr. 200,- pr år.

NRM, Norsk Rettsmuseum, ble etablert i 2001 – museet er i Trondheim. Oslos og Trondheims gamle politimuseum er nå deponert ved NRM i Trondheim, mens Bergens museum ligger nedpakket. Det finnes dessuten små lokale samlinger, men lite av dette er registrert.

For å ivareta politihistorien skal PD og alle politisjefer ha sine kontaktpersoner. PD's kontaktperson er Asbjørn Hildrum, men kontaktpersonordningen i distriktene fungerer stort sett ganske dårlig. For å bøte på dette, er det i samarbeid med NRM, planlagt en regional samling for Nordland – Sunnmøre høsten 2012 i Trondheim, denne er ment for kontaktpersoner og pensjonistrepresentanter fra politidistriktene.

Skaret mener vegen videre må være: 1. Kontaktpersoner må skikkelig

på plass. 2. Opprette lokale historiske utvalg med politisjef, kontaktperson og pensjonister. 3. Det må avsettes noe lokale midler til møter, reiser m.m. 4. Registrere lokale historiske saker, bilder, dokumentasjon m.m. og få dette registrert ved NRM.

Magnar Skaret avsluttet sitt foredrag med oppfordring om å melde seg inn i NPHS, han hadde også med noen eksemplarer av «Fra varde til SMS» som han solgte/tok opp bestilling på.

Hans G. takket Skaret for hans interessante og tankevekkende innlegg med en bukett blomster.

I forbindelse Skarets oppfordring om å ta vare på politihistorien, ble det nevnt at det i slutten av -60 årene ble opprettet en flygruppe der bla. Jarle B. Lande var en av initiativtakerne. På oppfordring orienterte Jarle B.

kort om opprettelsen av Politiets flygruppe, forløperen til dagens helikoptertjeneste.

Leder Hans G. Kvernland oppfordret medlemmene til å gå inn på hjemmesiden til PPF, www.politipensjonisten.no for å holde oss orientert om sentrale saker. Styret vil senere sende ut undersøkelse om medlemmenes bruk av vår 7.-sans dersom dette er ønskelig fra PPF.

Som avslutning på årets sommermøte, ble vi servert lokalt produsert rømmegrøt/spekemat og flatbrød. (Skikkelig god, gammeldags rymgraut!)

Knut Sæther takket for maten og samværet. Han leste en morsom barne-munnsfortelling om nytten av kua som en av hovedbidragsyterne til årets sommertreff, – produsent av råstoffet til rømmegrøten. **Hans G.**

Historie på en ny måte

Noe av det sikreste i livet, er at verden går videre og at historien ikke står stille. Alt er i bevegelse og under forandring, og hver dag legges det nye blader til vår egen historie, Norgeshistorien og verdenshistorien. Det er bl.a. det som gjør historie så spennende; ikke minst for ettertiden.

Historie kan skrives på flere måter. Nå har forfatteren Nils Petter Thuesen gjort det på sin måte i boken «Da Oslo holdt pusten». På noen spennende manussider trekker han fram viktige begivenheter i hovedstaden og beskriver dem inngående på en levende og spennende måte som engasjerer leseren. Han har på en måte brukt journalistens blikk i historien, og formidler med reporterens øyne hva som skjedde – det til tross for at han selv ikke var tilstede. Som kilder har han brukt avisartikler, ukebladet, bøker og Internett. Det er blitt en spennende bok.

25 historiske begivenheter i tidsrommet fra 4. mai 1819 til 22. juli 2011 trekker Thuesen fram – og vi skal kikke på noen av dem av dem. Først 17. mai 1829. Denne dagen sendt kong Carl Johan ut klare advarsler om 17. mai-feiringen i det daværende Christiania (byen skiftet navn til Oslo først i 1925). Den mektige hjuldamperen «Constituionen» skulle legge til kai i hovedstaden. Store folkeskarer hadde samlet seg på vollene ved Bjørvika og politiet var i beredskap. Langt ute i Christiania-fjorden viste det seg en prikk, senere et skip. Den var «Constituionen». - «Leve Constituionen!», ble det ropt fra festningsvollene. Stemmen var ikke til å ta feil av – det var Henrik Wergeland, Norges store nasjonaldikter som ropte og flere falt inn i «koret». Etter hvert trakk folk til Stortorvet hvor det senere oppstod håndgemeng mellom politiet og folket som bare ville feire nasjonaldagen. Senere er dette blitt kalt «Torvslaget» og Thuesen levendegjør dette i sin bok.

Så til 25. november 1905; den dagen Kong Haakon den 7. kom til Norge for aller første gang. Det snødde denne dagen, men folket hadde møtt opp på kaia for å hilse den nye kongen velkommen, og plutselig gled båten «Heimdal» ut av sludd og snøfokk, og et jubelbrøl møtte den nye kongefamilien. Nils Petter Thuesen formidler disse viktige hendelsene i norsk historie meget levende.

Den 6. februar 1920 stod den store skøyteduellen mellom Oscar Mathisen og den store amerikanske skøyteløperen Bobby MacLean på Frogner Stadion. Gjennom svinger og rundetider tar Thuesen oss med på noen spennende løp som endte med tre seire til Mathisen og en til MacLean, men hvor begge ble premiert på samme måte – med 95.000 norske kroner - en uendelig stor sum penger den gangen. Skøytehistorie er alltid spennende!

Boken «Da Oslo holdt pusten» byr på noe for enhver smak, men først og fremst på spennende historiefortelling som gjør at leseren får lyst til å sette seg inn i flere sider ved hvordan «Norge ble vårt land» og hvordan saker og ting har vokst fram til det Norge vi kjenner. I denne forbindelse er det umulig å ikke skrive om krigen og hva den gjorde med landet vårt.

Begivenheter rundt 9. april 1940 er inngående behandlet. Det samme er eksplosjonen på Filipstad 10. desember 1943 og også 31. desember 1944 da britiske fly bombet byen og bommet på Gestapohovedkvarteret i Victoria Terrasse. 108 mennesker ble drept.

Drapet på den nazistiske «politigeneral» Karl A. Martinsen 8. februar 1945 i Blindernveien er inngående behandlet; et drap som var godkjent av Regjeringen i London for å forhindre mulig bråk i forbindelse med krigens sluttfase – og endelig er 7. juni 1945 da kong Haakon kom tilbake fra England etter fem års fravær (1940-1945) omskrevet - «Gledesrus og jubel da freden kom etter fem tunge år».

Den 25. februar 1982 skjedde verdens mest dramatiske skistavbrekk i Holmenkollen da Oddvar Brå brakk skistaven i sluttspurten på den uhyre spennende 4x10 kilometer stafett under Verdensmesterskapet, og Thuesen skildrer denne dramatikken i norsk skihistorie på en betagende måte. «Hvor var du da Brå brakk staven», er blitt omkvedet etter denne hendelsen.

Til slutt er begivenhetene som første fram til den dramatiske terrorhendelsen 22. juli 2011 beskrevet – da Anders B. Breivik drepte 77 personer ved hhv. Regjeringskvartalet ved å sprengte en bil og på Utøya hvor ungdommer fra AUF var på sommerleir, ved å skyte med et kraftig tohåndsvåpen. Breiviks mål var å ramme mennesker som støtter et multikulturelt Norge. Landets tidligere statsminister, Gro Harlem Brundtland, hadde vært på Utøya bare et par timer før Breivik entret sommerleiren og foretok et massedrap som aldri tidligere har vært utført i norsk historie. Når dette skrives står Anders B. Breivik for retten i Oslo, og hvilken straff han får er usikkert, men han vil aldri slippe ut igjen i det pulserende norske samfunnet. Nils Petter Thuesen behandler også disse hendelsene på en levende måte som inngir sterk sympati med de 77 drepte.

I sum er «Da Oslo holdt pusten» et spennende historisk referanseverk som all vil ha glede av å lese fordi det forteller om viktige begivenheter i norsk historie på en instruktiv måte, og hvor den som leser får et enda bedre innblikk i begivenhetene enn man kanskje hadde. For utflyttede nordmenn og deres etterkommere er «Da Oslo holdt pusten» et funn for å forstå Norge og nordmenn.

Det handler i sannhet om «begivenheter som skapte» et folk.

Nils Petter Thuesen
DA OSLO HOLDT PUSTEN
 Historie og Kultur 2012
 ISBN 978-82-92870-65-5
 NOK 348,

Jørn-Kr. Jørgensen

Landsmøtet til Pensjonistforbundet 2012

Undertegnede var invitert til Landsmøtet i Stjørdal i tiden 1. til 7. juni i år. Til tross for streik på flyplassene kom jeg raskt av gårde fra Gardermoen, og omtrent like raskt fra Værnes torsdags middag. Den beste informasjonen om landsmøtet finner vi i Pensjonisten eller på nettsiden www.pensjonistforbundet.no.

Rundt 220 delegater, gjester og observatører møtte da møtet startet søndag 3. juni. Som kjent har Pensjonistforbundet en valgperiode på tre år. Nå skulle det stakes opp en ny handlingsplan for de neste tre årene og velge nye tillitsvalgte. Det var sendt inn 156 forslag så delegatene måtte være forberedt på lange og harde forhandlinger. Da Handlingsplanen skulle diskuteres hadde f. eks. 25 delegater ordet til den generelle debatten. Og slik fortsatte forhandlingene. Delegatene var svært ivrige til å følge opp sakene, og det igjen førte til at vi som kom for å høre, se og lære, lett kunne følge med.

Til landsmøtet hadde forbundet invitert statsråd Hanne Bjurstrøm, stortingsrepresentant og leder for Høire Erna Solberg, kringkastingssjef Hans Tore Bjerkaas og forbundsleder Jan Davidsen. Det var særlig foredragene fra Bjurstrøm og Solberg som undertegnede var interessert i. Litt interessant var det da det ble stilt spørsmål til kringkastingssjefen hvorfor seerne og lytterne hele tiden ble bedt om å «gå inn på NRK punktum no», hvis man ville vite noe om den aktuelle saken. Ikke alle pensjonister kunne gjøre dette. Det ble også spurt om kringkastingssjefen hadde lest brevene fra Pensjonistforbundet om kritikkverdige forhold ved omtale av pensjonister og deres saker. Brevene var sendt til kringkastingssjefen personlig !! De hadde han ikke sett! Men han lovt at han skulle etterlyse dem på neste redaksjonsmøte.

Hva hadde så de to politikerne i sekken som kunne gi oss pensjonister noen håp i de sakene som vi krever må komme på plass for at pensjonistene skal kunne ha en bærekraftig utvikling. Jeg lyttet nøye. Erna Solberg hadde intet konkret og etter mitt skjønn var hun et ekko av hva Jens Stoltenberg ville sagt hvis han hadde vært der. Hun innledet med å si at hun hadde et konservativt grunnsyn og at hun ville forbedre politikken. Hun var opptatt av at vi pensjonister skulle ha en verdig alderdom, bli tatt vare på av samfunnet, men at det var bedre å ta vare på seg selv så lenge som mulig og utsette hjelpen fra samfunnet. I den forbindelse måtte særaldersgrensene bort slik at «de eldre» kunne arbeide så lenge de hadde lyst. Men da hun kom inn på skatt for oss pensjonister spisset jeg ørene, «Hva kommer nå!» Som kjent skjerpes skatten for oss pensjonister dersom pensjonen er mer enn kr. 350.000,-. Hun ville øke denne til kr. 425.000,-. Når vi vet at gjennomsnittspensjonen i dag er ca. kr. 170.000,- for kvinner og kr. 240.000,- for menn, var dette ikke noe som imponerte salen. Men hun stilte i kledelig blått.

Statsråd Hanne Bjurstrøm stilte i rødt. Hun innledet med å si at hennes dør alltid sto åpen for forbundet. Sammen med forbundet var hun innstilt på å bruke oss som et godt politisk verktøy slik at vi kan bygge videre på, og i, et godt velferdssamfunn. Også hun kom inn på pensjonsreformen og sa at særaldersgrensene måtte bort. Derimot forsto jeg det slik at hun ville opprettholde 70 års

Avtalene underskrives.

grensen som øverste aldersgrense, noe også vi står for og krever. I forbindelse med at det nye pensjonssystemet som er så vanskelig å forstå, hadde hun en ide om å legge dette inn i undervisningen allerede på videregående. Hun var også innstilt på å åpne for private i eldreomsorgen, men dette på den betingelse at de ikke skulle tjene penger på oss eldre. Hun ønsket en kontrakt mellom generasjonene og i den forbindelse ga hun Pensjonistforbundet i oppdrag å gjennomføre et generasjonsting neste år (2013) hvor målgruppen skal være unge og eldre som i fellesskap skal finne områder hvor de kan gjøre hverandre tjenester. F. eks. de eldre i skolen og de unge i omsorgstjeneste. Det er et spennende prosjekt. Men det viktigste var at hun sammen med forbundsleder Borge Rørvik signerte to avtaler om drøftingsrett mellom pensjonistorganisasjonene. Her vil pensjonistforbundet (SAKO samarbeidet) kunne møte med seks representanter i alle saker som angår statsbudsjettet og trygdeoppjøret. Det er en trygghet for at premissene og innspillende i de krav som pensjonistene stiller blir ivarettatt på en god og saklig måte.

Å sitte bakerst i den store salen var ikke noe problem. To store skjermer på hver side av dirigentbordet viste taleren, av og til litt for nære slik at du så rynkene i ansiktet. I tillegg ble avviklingen av møtene sendt direkte på hjemmesida til pensjonistforbundet. De av medlemmene som hadde tilgang til data kunne således se og høre hva som ble sagt og gjort. Vi lever i en digital verden på godt og ondt.

Kjell R. Bjerke, forbundsleder

Gammel kollega fra Bodø, Åge Magnussen, her som observatør. Pelle Politibil sto i garasjen.

En påminnelse om livet

For ikke lenge siden så jeg døden liste seg ved siden av meg. Jeg satt i passasjerseie i en bil da jeg ble revet ut av søvnen og stirret døden rett inn i hvitøyet. Helt uten forvarsel var den der for å minne meg på dens virkelige eksistens og uunngåelighet, også for meg. I noen få sekunder trodde jeg at det hele var over.

Jeg hadde ingen problemer med å akseptere døden da den virket uunngåelig. Akkurat det overrasket meg. Til å begynne med føltes det som om livet mitt hadde vært en altfor langvarig og vond film som omsider var kommet til en ende. Som om jeg hadde sittet i en kinosal og levd meg inn i en fortelling om et annet menneske og dets skjebne. Og nå var rulleteksten begynte å rulle. Jeg skulle forlate kinosalen og gå ut i kveldsmørket. Minnet om filmen ville ganske raskt bli falmet av nye opplevelser og andre inntrykk. Det var ingen overveldende sorg over at det var slutt, at jeg kunne bli revet vekk fra alt og alle som jeg hadde elsket så høyt. Det var lite som minnet om sorg i det hele tatt. Der og da følte jeg bare en inderlig letthet.

Men filmen var ikke over. Det var laget en oppfølger, kanskje flere. Og jeg skulle være med videre. Verden ble ny for meg i tiden etter dette. «Da blir livet ei så svært, døden ikke heller». Eller som i mitt tilfelle: «Da ble døden ei så svær, livet ikke heller.» Jeg vil ikke si at jeg sluttet å bry meg. Det er langt fra sannheten. Jeg sluttet bare å bry meg om det jeg tidligere hadde brydd meg mest om – min egen frykt. Jeg innså at livet ikke var så stort, at mitt liv ikke var noe jeg skulle klamre meg fast til og være redd for å rote til eller mislykkes med. Det var noe mer. Jeg kunne slippe taket på frykten; jeg var fri.

Jeg forsto ikke først hvorfor døden kom og pustet meg i nakken på denne måten. Det var ikke lenge siden den hadde vist seg for meg i all sin unåde og brutalitet. Men det var en annens død. Den innebar for meg en erkjennelse av menneskets sårbarhet og en større godhet for mennesker rundt meg. En påminnelse om at de kunne bli revet vekk uten noe som helst forvarsel, at deres liv ikke nødvendigvis var så langt – eller stort.

Dette er jo noe vi alle vet, som en klisjé, helt til det hugger tak i

en på en tilfeldig onsdagsettermiddag mens man står og steker fiskepudding på kjøkkenet. «Hun er død.» – Og man tenker ikke på de store framtidsmulighetene som gikk tapt, eller på Gud, himmelen og helvete. Man tenker på at man aldri mer skal treffe dem mens de handler på Rema 1000, se dem sykle forbi i høstsola, at de aldri mer skal bruke den asurblå genseren. Og man tenker at Joss Stone kanskje ikke spiller i himmelen eller hva som enn er etter dette livet. Man tenker på hva de hadde levd, og håper at de virkelig, virkelig har levd.

Det var etter at hun døde at jeg begynte å se. Jeg så mine barns små føtter løpe over gulvet, jeg så energien og livskraften i de raske skrittene. Jeg så mine egne myke hender mens de skrelte poteter i kjøkkenvasken og jeg så vannet som strømmet ut av springen. Jeg så vinden som blafret i trærne og at bladene var intenst grønne. Jeg så sommerfugler. Og jeg så solnedganger, fantastisk vakre solnedganger i uendelig mange fargenyanser.

Og jeg spurte meg selv: Er det fordi hun er død at jeg plutselig ser dette nå? – Nei, det er fordi jeg endelig lever.

Ethvert møte med døden, enten det er vår egen eller en annens, er en påminnelse. Om å leve, om å sette pris på de små tingene som utgjør alle hverdagene i livet vårt, om alle gavene livet har å by oss på hvis vi åpner øynene for dem. Om nødvendigheten av å tilgi, seg selv og andre.

Mest av alt er døden en påminnelse om å leve i takknemlighet.

Morsom bok om Oslo

«Vårt Oslo» er en bok båret oppe av kjærlighet til byen. Gjennom tekst og akvareller møter leseren byen på en litt annerledes måte – og med en humoristisk snert.

Her kan du lese om Vigelandsmuseet, Frogner kirke og Lassonløkken, men du kan også lese om Tøyen skole, Munch-museet og Sagene lunsjbar sammen med mye annet. Alt samlet mellom to permer i boken Vårt Oslo – en by både Jørn-Kr. Jørgensen og Tor Wilthill er glad i og setter pris på. Egne kampitler tar for seg Victoria Terrasse, Møllergata. 19 og Politihuset i hovedstaden.

Jørgensen og Wilthill har reist mye i verden, men de er begge enige om at Oslo er byen i deres hjerter.

Boken forteller om hus og bygninger i hovedstaden, og ved hjelp av et

kart trykket i boken, er det mulig å bruke boken som en guide til å vandre rundt og selv langt på vei oppleve det som presenteres. En og annen lærer kanskje noe nytt, mens den som er glad i byen og bruker den, vil se nye muligheter og forundre seg over historiens mange vingslag.

Fabian Stang har skrevet forordet i Vårt Oslo.

VÅRT OSLO

Forlaget Victoria 2012
175 sider – rikt illustrert
NOK 298,-

Politiets Pensjonistforening Harstad arrangerte årets velferdstur lørdag 16. juni 2012

Politiets Pensjonistforening Harstad arrangerte årets velferdstur lørdag 16. juni 2012

Turen denne gangen gikk til Tjeldøya i Tjeldsund kommune på en av de aller første sommerdagene her oppe i nord.

Tjeldsund kommune er lokalisert til deler av Hinnøya, som er Norges største øy, og hele Tjeldøya. Kommunen er delt av Tjeldsundet som er og har vært en sentral og viktig ferdselsåre mellom sør og nord fra eldre jernalder. I kommunen finnes spor etter storgårder fra denne tiden, strategisk plassert der sundet er smalest og der man hadde god kontroll på ferdselen. Tjeldøya ligger ca ca 15 min fra Evens Turen startet fra Harstad kl 0900 og deltagere sluttet seg til etter hvert slik at vi ble fulltallige, 16 deltagere.

På første stopp fikk vi en rask orientering om Ramsund orlogsstasjon som er hovedbase for sjøforsvaret i Nord-Norge. Basen er hovedsakelig rettet mot styrker fra marinens jegervåpen og som vedlikeholds-base for sjøforsvarets fartøyer i nord.

Etter avtale møtte vi deretter opp ved Tjeldsund museum der vi ble mottatt av Anskar Danielsen, 85 år, som ville guide oss gjennom historien i museet som var den første skolen på Tjeldøya,

Fra venstre: Gerda og Karstein Osvoll, Anne Karin Bjørkeng, Terje og Karin Strand, Beate og Olav Aabø, Karin Rølvåg, Jorunn og Odd Jørgensen, Grete og Svein Harald Forsberg, Lars Bjørkeng, guiden Anskar Danielsen, Tove Strandskog.

Her ble vi ført gjennom historien i det første klasserommet, i skomakerens verksted der det også var tannlegestol, og i den delen av museet som er viet til eldre funn fra jernalder. Her finner vi en tro kopi av «Steinsviksverdet» et av de fineste eksemplarer som er funnet. I vår tid er sverdet sentral i utstillinger, på frimerker og plakater.

Sverdet er i dag plassert i Vikingtidutstillingen ved Oldsaksamlingen i Oslo. Sverdet ble funnet i en grav fra tidlig 800 tall sammen rustning, strids-øks, spyd og redskaper som var nødvendige i det daglige.

Etter den gode orientering på museet fortsatte turen til Sand der det er spor etter nausttomter fra 900 tallet. Den største er 40 meter langt og en av de største som er kjent fra Nord-Norge.

Et så stort naust forteller om en vikinghøvding med stor makt og et langskip bygget for langfart, handel og strid. Et vikingskip på 40 m er langt større enn Gokstad- og Osebergskipet.

Neste mål var å kjøre til veis ende på Tjeldøyas vestside for å beundre naturen og havet i sør.

Ofofjorden lå speilblank og fjellene på Hamarøya med snø på toppene speilet seg i havet mot horisonten.

Siste delen av dagen var satt av til sosialt samvær, besøk til kollega og medlemmer Lars og Anne Karin Bjørkeng på deres flotte hytte ved sjøen.

Her var grillen(e) varm da vi kom fram og ble servert en velkomstdrink av Anne Karin før hver enkelt sto for grilling av medbrakt mat. Salater og tilbehør var klargjort og hvitvin ble servert til de som var så heldig at de ikke skulle kjøre. Etter hovedretten ble det servert kaffe og kaker.

Det sosiale samværet er det aller viktigste ved en slik tur. Praten får gå lett og ikke alltid like seriøst om daglige og viktige hendelser som pensjon, politikk, ny-ansettelser i etaten, feriereiser til varmere strøk, religion, økonomi, politietatens fremtid og tidligere hendelser i tjenesten. Nye og artige historier dukker opp og ofte med en ny vri eller nye opplysninger slik at praten og diskusjonene kan fortsette.

Takk til Anne Karin og Lars for en kjempetrivelig ettermiddag. Vi ser fram til neste gang!

Tekst og foto: Tor Strandskog

Still ditt spørsmål til politikerne

Av Kjell R. Bjerke

I 2013 er det stortingsvalg. Så langt jeg kan se er det ingen pensjonister som er foreslått på sikker plass på noen valgsteder til de representative partiene.

Stort sett er det heller ikke noen «vanlige» arbeidere som vil bli valgt inn. 20% av velgerne i Norge er pensjonister. Vi har en rekke krav, både til statsbudsjettene og til trygdeoppgjørene. Det er derfor viktig for oss, før vi går til valgurnene, å få en klarhet i hva politikerne vil gjøre for at også pensjonistene skal få en bærekraftig og forutsigbar framtid. I bladet vil jeg peke på noen få, men viktige spørsmål som du bør stille når du blir stoppet utenfor kjøpesentret av lokale politikere, og av og til sentrale, og de ber deg om din støtte. Jeg er nokså sikker på at de fleste ikke klarer å svare, men da skal du be om at de videresender spørsmålet til fylkespartiet eller sentralt.

Første spørsmål du kan stille bør være enkelt:

Grunnpensjonen skal sikre grunntytelsen i pensjonen. Her det kun et krav at man har bodd i Norge, dvs. vært medlem av trygden i minst 40 år etter fylt 16 år, for å få full grunnpensjon. Full trygdetid, 40 års botid, gir full grunntytelse. For kortere tid enn 40 år avkortes grunnpensjonen forholdsvis. (Dette er for øvrig en sak vi har tatt opp med Finans-departementet og fått avklart. De fleste av våre medlemmer har mindre enn førti års opptjening). Men det sondres mellom den som bor alene og den som bor i

ekteskapslignende forhold. Den som bor alene har rett på et fullt grunnbeløp eller 100% G i grunnpensjon. Gifte, samboende og registrerte partnere har som hovedregel 85% av grunnbeløpet i grunn-pensjon.

Den eneste begrunnelse jeg har funnet er denne: «*at enslige har rett på en høyere grunnpensjon er en sosial profil som alltid har vært en del av folketrygdens velferdsmodell. Enslige lever dyrere enn par*».

Folketrygden har eksistert i snart 50 år. Spørsmålet til politikerne som står på stands må derfor bli; «*Hva er begrunnelsen for at gifte, samboende og registrerte partnere i 2013 bare får 85 % av grunnpensjonen som de har inntjent i hele sin yrkesaktive tid?*»

Flere spørsmål kommer i neste nummer.

Pensjonistdugnad på Sjøhaug

Gjennom vårt styremedlem, T. Isene, fikk Oslo politis pensjonistforening tilbud om å beise deres hytte Sjøhaug på Ringkollen. Forespørselen ble sendt våre medlemmer og det meldte seg 8 – 10 til jobben.

Formann Røen og Isene reist opp uken i forveien og fikk vasket hytta med høytrykksspyler.

Uka etter stilte 7-8 spreke pensjonister klare for oppdraget. Tidligere sekretær Elinore hadde sagt seg villig til å være med å hjelpe til med matlaging og som heiagjeng. Hun måtte dessverre melde forfall p.g.a. sykdom i familien.

Vi startet om morgenen og begynte med undertaket på overbygget og bodseksjonen. Her var det tidligere ikke beiset og grovskjærte bord, noe som tok sin tid. Etter hvert oppdaget vi at vi hadde fått feil koster, noe som førte til lite effektivt arbeid. Nye koster måtte kjøpes inn og Borseth raste ned til Hønefoss for innkjøp. Dette satte fart i arbeidet. Samtidig fikk vi også kjøpt hvit beis som var bestilt, men ikke kommet med.

Været var topp, og «gutta» sto på hele dagen og kvelden. Vi avsluttet ikke før nærmere kl. 2130. Deretter mat, 1 – en – øl og rett i seng.

Tre lange dager til ende med beising av vegger, vinduer, piper og grunnmur – 2 ganger. Stemningen var på topp og vi var ganske fornøyd med jobben og håper OPF var likeså.

Et hyggelig oppdrag, selv om det ikke ble tid til så mye sosialt samvær som ønsket. Overskuddet gikk til foreningen som et tilskudd til feiringen av 50 års jubileum i september. Følgende var med på jobben Ø.Røen, T.Isene, O.Johnsen, D. Hærnes, B. Overaa, P.I. Borseth, og J.Estensen.

O. Johnsen

Jeg er skuffet og meget forbauset!

Av Harald Andersen – leder for Hordalensmennesenes Pensjonistlag

Etter å ha mottatt protokollene fra de såkalte forhandlinger sentralt i forbindelse med blant annet oppgjøret til pensjonistene – hvor det klart går frem at resultatet på 2,89 % ble fremforhandlet før organisasjonene begynte sine lønnsforhandlinger og de som gjennomførte denne overkjørsel var Norges Pensjonistforbund.

I dag vet vi alle at rammen for lønnsnettakerne ble 4,2 % - samt at det ble avsatt midler til lokale forhandlinger. Konsekvensen er kort og godt et resultat for oss pensjonister, som ikke engang dekker den reelle prisøkning.

Ledelsen i Norges Pensjonistforbund, de som representerer ca. 800 000 pensjonister i dette land og sier at de har 210 000 medlemmer – godtar et skambud fra regjeringen ennå før de kjenner resultatene fra lønnsoppgjøret. De bryr seg heller ikke med å spørre sine medlemmer eller de 600 000 andre pensjonistene. Her er ingen ur avstemming eller høring – kun en regelrett overkjøring.

Vi fikk den nye Pensjonsreformen med virkning fra 1.1.11. Min kjepphest, som jeg har tatt opp en rekke ganger med medlemmer og våre sentrale tillitsmenn, som jeg leverte på landsmøtet og som vårt styre derved ble forpliktet til å undersøke – sier kort og godt at Pensjonsreformens innføring er i strid med Grunnlovens § 97. I denne står det klart og tydelig at ingen lov kan gis tilbakevirkende kraft. Dette er gjort ved innføringen for den del av alderspensjonistene som allerede var pensjonister den 1.1.11.

Det forundrer meg at INGEN pensjonistforeninger, heller ikke vår og heller ikke Norges Pensjonistforbund ønsker å gjennomføre en juridisk konsekvensanalyse, hva angår det som er gjort og lovligheten av innføringen.

Pensjonsrådgiver Torolf Støyva har skrevet en artikkel under overskriften «Høyt skattede pensjonister» - den artikkelen bør trykkes i Politipensjonisten.

På en utmerket måte tar Støyva opp meget av den skjerpning og urimelige bestemmelser Pensjonsreformen har ført til. Jeg skal ikke gjenta innholdet i artikkelen, bare anmode redaktøren om å ta artikkelen inn i sin helhet. I tillegg til det Støyva nevner kan jeg nevne reduksjonen på 15 % for ektefeller der begge er pensjonister.

Det er et faktum at en asylsøker har mer stønad fra regjeringen enn en minstepensjonist. Så kan man bare spørre – hvem bør regjeringen ha de største forpliktelser til?

Formannen vår sier at statspensjonister allikevel har det godt. Ja, alle som har råd til graut og har god helse – klarer seg godt. Det er ikke det som er problemet. Jeg liker ikke å bli overkjørt – jeg liker ikke å bli lurt og det er akkurat det pensjonistene blir i dag. Regjeringen har meget gode avtaler når Statsråder og Stortingsrepresentanter går av og når de pensjonerer seg. Avtalene er så gode at ansvarlig statsråd Giske for flere år siden uttalte at disse avtaler måtte reguleres slik at de sto i forhold til samfunnet for øvrig. Men det gjorde han aldri – heller ikke er der gjort noe i de selskaper der

staten er eier og lederne mesker seg utrolig høy lønn, utrolige bonusordninger, store sluttpakker og for ikke å snakke om millionpensjoner hvert år. Jeg spør meg ofte – er disse lederne verd dette? Jeg får til svar at dersom vi ikke lønner dem godt – går de til utlandet. Velbekomme – la dem gå – lederemner har vi nok av i dette landet – alle kan erstattes – alle som en!!

Hva gjør pensjonistene nå de blir overkjørt slik vi blir? Vi sier at vi er 800 000 – neste år er det valget – da kan vi slå tilbake. Ja, faktisk kan vi det – men når våre organisasjoner bare spiller munnharpe er vi ingen trussel i valget – ingen frykter oss!

Det våre ledere kan gjøre er å lage debatter i fjernsynet hvor alle partilederne deltar, hvor de må svare på hva grunnlaget og hensikten var med Pensjonsreformen og om de er kjent med innholdet, hva de kan tenke seg å justere og om de vil ta pensjonistene på alvor. Med slike debatter vil pensjonistenes krav bli lagt merke til, mange nesten pensjonister og faktisk andre borgere vil helt sikkert forstå problemstillingen og når da våre ledere går ut og anbefaler hvilket parti pensjonistene bør stemme på – vil dette av partilederne bli tatt på alvor.

Noe må gjøres, lederne av alle pensjonistforeninger må sette seg ned sammen, legge en strategi og samhandle med de yrkesaktives organisasjoner så langt mulig og dette må skje før valget neste år! Det skal ikke meget til for å få de ennå yrkesaktive til å forstå at tiden går fortere enn de tror «Le inte, ni kan sjølv bli gamal» – sa svensken. Så sant - så sant!

Nå må alle pensjonister våkne. Dersom våre foreninger kun skal ivareta den sosiale biten og vi skal godta alt annet som en annen saueflokk, så må vi bare fortsette der vi i dag er.

Nei, vi er oppegående mennesker, vi vet hva vi har krav på. I alle år har vi betalt inn til pensjonskassen, sågar skattet av innskuddet. I dag godtar vi skatteskjerpelser over hele linjen, mange av oss bygget våre boliger for mange år siden, boliger som på grunn av den stadige økende inflasjonen blir mere og mere verd – nå fikk vi nytt skattegrunnlag og mere skatt å betale. Dette fordi vi i sin tid viste initiativ, kjøpte en tomt og var selv med og bygget vår bolig. Samfunnsutviklingen kunne ikke vi gjøre noe med – jeg forstår derfor ikke at vi skal måtte betale mere for å bo i våre boliger. Konsekvensen var jo at staten slapp å bygge bolig til oss!

En ennå større urettferdighet - som vi finner oss i – er at min generasjon tok konsekvensen av å sette barn til verden og oppdra den nye generasjon. I de fleste familier sluttet mor i arbeid for å ivareta barna under oppveksten. Hun gikk ikke tilbake til arbeidslivet før barna kunne klare seg godt selv. Dette resulterte i at disse kvinnene – i dag vet vi at de sparte staten for milliarder – ble minstepensjonister som takk for hjelpen. De måtte være i betalt arbeid for å få pensjonspoeng. I dag må staten ta utgiftene når begge foreldre ønsker å være yrkesaktive – det koster milliarder hvert år.

Bergens gamle bergenske AP ordfører Harry Hansen – senere også stortingsmann – sa til bergenserne, riktignok i en noe annen sammenheng, men jeg bruker den likevel: «Ligg dokker sammen og gjør nokke» – et godt råd spør dere meg!

Særaldersgrenser – når kommer neste angrep?

Lederen i politiets pensjonistforbund har ved en del anledninger det siste året uttalt seg om våre nåværende aldersgrenser. Hvis han er rett sitert, går det bl.a. fram av Bergens Tidende 9. juni 2012 at han mener aldersgrensene er fra en annen tid og er gått ut på dato.

Som forbundsstyremedlem i politiets pensjonistforbund mener jeg han er i sin fulle rett til å ha denne meningen. Verken Forbundsstyret eller Landsmøtet har tidligere hatt noen mening om dette etter det jeg vet.

Min private mening er at inntil det er forsket mer rundt særaldersgrensene, bør det jobbes med alle midler for å opprettholde dagens ordning, eventuelt å satse på en fleksibel pensjonsalder hvor valgfriheten er større. JEG ER ALLIKEVEL SVÆRT BEKYMRET FOR EN SLIK ENDRING, DA DET VISER SEG AT POLITIKERNE LURER OSS HVER GANG DET ER STØRRE ENDRINGER.

Som eksempel er det nok å minne om politireformen. Noen av oss var dumme nok til å tro på mer synlig og tilgjengelig politi. Hva ble resultatet? Mindre og mindre frie midler til å drive politiarbeid. Deretter nedbemanning over hele linja, og snart ikke et lite tjenestetested med tilfredsstillende bemanning noe sted i kongeriket.

Hva skjedde med pensjonsreformen? Det skulle bli lettere å gå fra privat sektor til offentlig sektor og vice versa, det skulle bli lettere å orientere seg om egen pensjon, og den skulle bli mer bærekraftig. Hva skjedde? Det er blitt vanskeligere å gå mellom privat og offentlig sektor. Det er vanskeligere enn noen gang å sette seg inn i egen pensjon. Kravet om mer bærekraft er vel oppfylt da framtidige pensjonister får en vesentlig dårligere pensjon! Vinnerne av pensjonsreformen er sannsynligvis de som startet og drev kampanje for en svekkelse av folketrygden, nemlig finansnæringen. Finansnæringen produserte før pensjonsreformen en masse artikler i media som til slutt fikk politikerne til å tro at en pensjonsreform var nødvendig. Norske forsikringselskaper og banker hadde tidligere nesten ikke hånd om pensjonspengene våre. Nå derimot med en svekket folketrygd har de lommene fulle. Hvem får mesteparten av disse pengene? Svaret er ikke pensjonistene, men eierne av finans institusjonene.

Hver gang det er snakk om særaldersgrenser er det politiet som er skyteskive. Det sies at 40 % av alle ansatte i kommunal sektor har en eller annen form for særaldersgrense, og 20 % i staten. Hvis en går inn på mer spesifikke områder blir det og sagt at 50 % i helsesektoren har særaldersgrense. Hvorfor rettes da alt skytset mot politiet?

Forsvaret er så vidt jeg ser ikke på samme måte som politiet omtalt ang. særaldersgrense. Jeg syntes det er ok. Hvis vi får bruk for forsvaret vil jeg føle meg relativ utrygg hvis jeg vet at operativt mannskap er for eksempel 65 år. Hva skjer med kroppen, syn, hørsel, bevelighet etc.? Jeg som er i den alderen kan bekrefte at det skjer endringer! For egen del hadde jeg en del helseproblemer da jeg nærmet meg pensjonsalderen. Det meste var nok jobbrelatert og plagene er blitt merkbart mindre etter pensjonering.

Jeg ser det på samme måten når det gjelder politiet som forsvar. Etter politireformen må nesten alle ut i operativt arbeid helt til de går av. Unntaket er det største politidistriktene. Bør det være et

visst antall år i operativ tjeneste som avgjør pensjonsalder? Eller eventuelt andre kriterier?

Undersøkelsen som Politiets Fellesforbund gjennomførte for en del år siden kom fram til at gjennomsnittlig levetid for politifolk var kortere enn befolkningen ellers. Det kom òg fram at det nesten ikke var målbar forskjell på de som jobbet turnus helt til pensjonsalder sammenlignet med resten. Andre sier at politifolk lever lengst av alle grupperinger med særaldersgrense.

Hva kan høyere pensjonsalder medføre? Større andel som går over på uføretrygd er vel helt sikkert. Mener vi at verdighet bør inn i bildet? Eller skal vi elegant hoppe over etiske spørsmål i denne saken? Jeg regner med at vi alle kjenner kollegaer som holder ut p.g.a. at pensjonen er der framme. Hvor stor økning i sykefraværet vil vi få blant eldre tjenestemenn ved høyere pensjonsalder, etc.?

Hva betyr det for å få flinke folk til å fortsette i etaten hvis de ikke har fordeler med særaldersgrense?

Vi vet allerede i dag at en del velger for eksempel å hoppe over til jobber under Vegdirektoratet hvor lønnsbetingelsene er vesentlig bedre enn i politiet.

Jeg har spurt mange pensjonerte kollegaer om hva de mener om sin egen situasjon. Nesten alle mener at den tiden de sluttet var passende for dem. Det virker ikke som om det er forskjell om folk har gått av som 60 åringer eller som 70 åringer. Dette får meg til å tro at valgfriheten er viktig her. Jeg har kun snakket med et par stykker som ønsket å stå lenger enn de hadde mulighet til.

Jeg har ikke nevnt noe om pensjon i forhold til pensjonsalder. Det er mulig å se for seg at en justering av pensjonen som gjør forholdene så dårlige at folk ikke lenger har råd til å pensjonere seg like tidlig som nå. Vi behøver ikke å skue langt ut i Europa før vi ser slikt.

Opptjeningen i folketrygden er nå endret til 75 år. Hva kan dette føre til i forhold til dagens 70 års aldersgrense. Noen akademikere med jobben som hobby har lenge ivret for å endre øvre aldersgrense. Hvis dagens aldersgrense på 70 år endres til 75, hvilken konsekvens får det for oss?

Politikerne sier mye dumt, og en av tingene er at alle ungdommer bør sette seg inn i pensjonsvilkårene sine. Hvis vi virkelig hadde gjort det som ungdommer, hadde vi antagelig fått mavesår før vi kom til pensjonsalderen. I løpet av min arbeidsperiode har politikerne endret pensjonssystemet såpass mange ganger at det å sette seg inn i pensjonsvilkårene måtte ha vært en konstant prosess. Få av oss tenkte vel pensjon da vi begynte i politiet, og pensjon var noe som var uendelig langt framme.

Jeg håper vi kan få innspill ang. særaldersgrenser og hva medlemmene våre mener om dette. Via SAKO er vi part i saken og bør vel ha en mening om pensjonsalder?

Avslutter med et av mine favoritt uttrykk: *Rettferdighet er enten en tilfeldighet eller en umulighet!*

**E. Eystein Loftesnes,
forbundsstyremedlem**

Norges største PPS-forening fyller 50 år – og er like ung!

Det er vanlig å feire når man i menneskelivet har kommet midtveis. 50 år er ingen alder for en pensjonistforening, men Oslo Politis Pensjonistforening (OPP) slo på stortromma og inviterte til jubileumsfest i Oslo Militære Samfunn som ligger i ly av den gamle festningsmuren ved Akershus festning og så å si vegg-i-vegg med Rytterkorpsets lokaliteter.

OPP ble startet som en pensjonistgruppe i Oslo Politiforening høsten 1962 med 32 medlemmer og 5 kroner i kontingent. Etter hvert vokste pensjonistgruppa seg stor og ble etablert som en egen forening. I dag er den landets klart største og eldste politipensjonistforening. Det kan vel også tas med at Osloforeningen etablerte opp Politiets Pensjonistforbund for 25 år siden med Bjørn Haner som den første formann.

En stilig jubileumsfest med en velsmakende 3-retters middag, storbandmusikk, noe underholdning, kaffe, hyggelig prat – og noen små taler markerer jubileet.

Når politipensjonister samles fortelles det alltid historier – den ene vekker som regel et større latterbrøl enn den andre. Historiene sitter ekstra løst ved kaffen, og denne stilige jubileumsfesten var neppe noe annerledes.

Styret i jubileumsåret er som følger: Leder Øyvind Røen, nestleder Bjørn Overaae, sekretær Geir Einarsen, kasserer, Odd H Johnsen og styremedlemmene Torgny Isene, Steinar Hoff-Olsen og Jan W. Walmann.

OPP har hyppige og aktive medlemsmøter og god aktivitet. En egen hjemmeside hører med i informasjonsarbeidet, og møtene er godt besøkt.

Vi gratulerer med de første 50 år – og ønsker velkommen til de 50 neste.

50 år i politipensjonistenes tjeneste

Et 50-årsjubileum speiler noe av virksomheten i foreningen. Jubileumsåret kan være et symbol på at livet til foreningens medlemmer ikke har sunket i verdi. Tvert imot, medlemmene har som pensjonister fått en større frihet til å velge nye oppgaver og bety noe for andre.

Ikke alle har vært så heldige, i løpet av noen få måneder har tre tidligere arbeidskollegaer og venner mistet livet noen år før de kunne gå av med pensjon. Alle var i besittelse av den gode latteren, de gode historiene og omsorgen for andre. Jeg så frem til å få dem inn i våre rekker.

Vi får oppleve pensjonsalderen, og bør derfor feire dette som det gjøres i enhver forening eller bedrift. Ca. 50 % av medlemmene i Osloforeningen er mellom 57 og 67 år, mange har muligheter til å prøve andre yrker, og ikke minst bruke den tid man trenger til å forberede en god alderdom.

En jubileumsfest med stil, underholdning, god mat og drikke kan styrker samholdet og kan bidra til en bedre alderdom for dem som ønsker å opprettholde kontakt med gamle kolleger. Denne kontakten blir viktigere jo eldre vi blir.

Oslopolitets pensjonistforening håper med jubileumsåret å få til et løft og være til nytte for sine medlemmer og andre som ønsker kontakt med oppegående ressurspersoner fra politiet. Sammen kan vi utrette det meste, begrensningene lager vi selv. Dette har også Oslo politidistrikt, Politiets pensjonistforbund og IPA sett, de har sponset foreningen med betydelige bidrag til jubileumsåret, noe som gjorde det mulig å arrangere jubileumsfesten. Det største bidraget har likevel dugnadsgjengen Torgny Isene, Odd Johnsen, Jostein Estensen, Bjørn Overaae, Per Ivar Borseth, Dag Hærnes og undertegnede stått for. Ved å legge inn anbud på en malerjobb på Sjøhaugen, har vi vist at sammen kan vi få til det meste. Vi fikk jobben, og kunne bidra med et stort pengebeløp til jubileumsfesten. Hva vi kan få til dersom alle medlemmene engasjerer seg med sin kunnskap og erfaring, det vil vi komme tilbake til dersom det skjer. Planene vil bli lagt raskere en noen statlige institusjon vill være i nærheten av å matche.

Men nå har vi jubilert – og nå skal vi jubilere!

Øyvind Røen, formann, Oslopolitets pensjonistforening

Deler av styret og tiltakskomiteen i Oslo Politis Pensjonistforening.

SAGT

Mist ikke troen på menneskene! Tenk på hvor mange som ikke har vært kultne mot deg.

Elbert Hubbard

Hundre menn som vil er sterkere enn hundretusen som skal.

Arthur Schopenhauer

Alle lidenskaper overdriver: Det er derfor de er lidenskaper.

Nicolas Chamfort

For gamle mennesker flyr dagene avsted, men tiden faller dem lang.

K.K. Steincke

Å få det som fyller ens tid, til også å fylle ens liv, er livskunst.

Frithiof Brand

Returadresse:

Politiets Pensjonistforbund
Boks 8101 Dep.
0032 Oslo

Med If Superforsikring får du leiebil som er akkurat like stor som din egen.

Når alt er klart for tur er det bare ett ord som passer når bilen ikke vil starte: nedtur. Hvis ikke du har If Superforsikring på bil da. Den er nemlig akkurat det den høres ut som: En super forsikring. Det betyr blant annet at du får leiebil som er akkurat like stor som din egen bil. Og at du kan beholde den så lenge du trenger det.

Ikke koster vår Superforsikring så mye heller. Ring oss på telefon 02400 og oppgi registreringsnummeret ditt så gir vi deg en pris på hva Superforsikring vil koste deg. Kanskje blir det en real opptur?

I samarbeid med:

www.if.no
Telefon 02400

Rolig, vi hjelper deg.